

Het ongeluk

Linwood Barclay bij Boekerij:

*Zonder een woord
Dicht bij huis
Vrees het ergste
Kijk niet weg
Het ongeluk
Geloof je ogen
Een tik op het raam
Geen veilige plek
Onhoudbaar
Niemand hoort het
Lift
Ik zal je vinden*

Linwood Barclay

Het ongeluk

ISBN 978-90-225-9578-7
ISBN 978-94-6023-566-5 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Accident*
Vertaling: Nienke van der Meulen
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Arcangel
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2011 Linwood Barclay
© 2013 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Ze heetten Edna Bauder en Pam Steigerwald, ze gaven les op een basisschool in Butler in Pennsylvania en ze waren nog nooit in hun hele leven in New York geweest. New York lag echt niet aan de andere kant van de wereld, maar als je in Butler woonde, leek alles aan de andere kant van de wereld te liggen. Toen Pams veertigste verjaardag eraan kwam, zei haar vriendin Edna dat ze een weekend zou krijgen dat ze nooit van haar leven meer zou vergeten, en wat dat betreft bleek ze het absoluut bij het rechte eind te hebben.

Hun mannen waren blij toen ze hoorden dat dit een ‘meisjes onder elkaar’-weekend zou zijn. Toen ze begrepen dat het weekend zou worden gevuld met twee dagen winkelen, een show op Broadway en de Sex and the City-rondleiding, zeiden ze dat ze nog liever een kogel door hun kop jaagden dan mee te gaan. Dus zetten ze hun vrouwen op de bus en zeiden: veel plezier en word nou niet al te dronken, want het stikt in New York van de zakkenrollers, dat is bekend, dus pas op je tellen.

Ze namen een hotelletje in 50th Street ter hoogte van Third Avenue dat, althans naar New Yorkse maatstaven, niet al te duur was, maar ze vonden het nog steeds erg veel geld, in aanmerking genomen dat ze er alleen maar sliepen. Ze hadden zich vast voorgenomen om geld uit te sparen door geen taxi's te nemen, maar de plattegrond van de metro zag eruit als een schema voor de Space Shuttle, dus ach, wat kon het hun schelen. Ze gingen naar Bloomingdale's en naar Macy's en naar een enorme schoenen-outlet op Union Square waar alle winkels van Butler in gepast hadden, en dan was er nog ruimte over voor het postkantoor.

‘Als ik doodga, moeten ze hier mijn as verstrooien,’ zei Edna, terwijl ze een paar sandaaltjes paste.

Ze wilden naar de top van het Empire State Building gaan, maar er stond een heel lange rij, en als je maar achtenveertig uur hebt in de Big Apple dan wil je daarvan niet drie uur in een rij doorbrengen, dus zagen ze er van af.

Pam wilde lunchen bij de *deli* uit de film waarin Meg Ryan doet alsof ze een orgasme heeft. Ze zaten náást het tafeltje uit de film – boven het bewuste tafeltje hing een bordje – maar ze waren van plan om later in Butler tegen iedereen te zeggen dat ze aan het echte tafeltje gezeten hadden. Edna bestelde een pastramisandwich met een kniesj, hoewel ze geen idee had wat een kniesj was. Pam zei: ‘Doe mij maar wat zij heeft,’ en toen kregen ze de slappe lach terwijl de serveerster haar ogen ten hemel sloeg.

Bij de koffie na de lunch zei Edna, bijna uit het niets: ‘Ik geloof dat Phil iets heeft met die serveerster van Denny’s.’ Toen barstte ze in tranen uit. Pam vroeg haar waarom ze zoiets dacht en zei dat ze Edna’s man een fijne kerel vond die zijn vrouw nooit zou bedriegen. En Edna zei dat ze niet dacht dat hij echt met haar naar bed ging of zo, maar dat hij er iedere dag koffie ging drinken, en dat zou toch wel niet voor niets zijn. En bovendien, hij raakte haar amper meer aan.

‘Kom op, zeg,’ zei Pam. ‘We hebben het allemaal druk. We hebben kinderen. Phil heeft twee banen. Wie heeft daar nog de energie voor?’

‘Dat is misschien wel zo,’ zei Edna.

Pam zei: ‘Hou op met dat gepieker. We zijn hier om lol te maken.’ Ze sloeg haar Fodor-toeristengids van New York open op de plek waar ze een geel briefje had geplakt en zei: ‘Jij hebt behoefte aan extra shophtherapie. We gaan naar Canal Street.’

Edna had geen idee wat Canal Street was. Pam zei dat je er tassen kon kopen. Designertassen, of in ieder geval tassen die er precies uitzagen als designertassen, voor een grijpstuiver. Je moet vragen waar je de beste koopjes kunt krijgen, zei ze. Ze had ooit in een tijdschrift gelezen dat de beste spullen niet eens in de winkel lagen, dat je daarvoor naar een achterkamertje of zo moest.

‘Zo mag ik het horen, schat,’ zei Edna.

Dus namen ze weer een taxi en vroegen om afgezet te worden op de hoek van Canal Street en Broadway, maar op de hoek van Lafayette Street en Grand Street stopte de taxi opeens.

‘Wat is er?’ vroeg Edna aan de chauffeur.

‘Een ongeluk,’ zei hij met een accent dat volgens Pam alles kon zijn tussen Salvadorees tot Zwitsers. ‘Ik kan niet keren. Het is maar een paar blokken verder, die kant op.’

Pam betaalde de chauffeur en ze liepen in de richting van Canal Street. Eén straat verder had zich een menigte verzameld.

Edna zei: ‘O, god.’

Ze wendde haar blik af, maar Pam kon haar ogen er niet van afhouden. De benen van een man lagen op de motorkap van een gele taxi die tegen een straatlantaarn aan was gereden. Zijn bovenlichaam was door de voorruit naar binnen geschoven en lag over het dashboard. Een verwrongen fiets zat klem onder de voorwielen van de auto. Er zat niemand achter het stuur. Misschien was de chauffeur al naar het ziekenhuis gebracht. Mensen met de letters FDNY en NYPD op hun rug liepen om de auto heen en zeiden tegen de omstanders dat ze ruimte moesten maken.

Iemand zei: ‘Die verdomde fietskoeriers. Een wonder dat het niet vaker gebeurt.’

Edna nam Pam bij haar elleboog. ‘Ik kan hier niet tegen.’

Tegen de tijd dat ze de hoek van Canal Street en Broadway hadden bereikt, hadden ze die verschrikkelijke beelden nog niet helemaal uit hun hoofd gezet, maar ze hadden de ‘zulke dingen gebeuren nu eenmaal’-mantra zo vaak herhaald dat ze toch nog van het weekend zouden kunnen genieten.

Met haar mobiele telefoon maakte Pam een foto van Edna onder het straatnaambord van Broadway, en toen fotografeerde Edna Pam onder het straatnaambord. Een man die langsliep bood aan een foto van hen samen te maken, maar Edna zei, nee, dank u, en later zei ze tegen Pam dat het waarschijnlijk alleen maar een truc was om hun telefoons te stelen. ‘Ik ben niet achterlijk,’ zei Edna.

Toen ze in oostelijke richting over Canal Street liepen, hadden ze allebei het gevoel alsof ze in het buitenland waren. Zouden de markten in Hong Kong en Marokko en Thailand er niet net zo uitzien? Al die winkeltjes bij elkaar en de koopwaar die uit de etalages leek te puilen.

‘Weer eens wat anders dan een warenhuis,’ zei Pam.

‘Wat een hoop Chinezen,’ zei Edna.

‘Dat is denk ik omdat het Chinatown is,’ zei Pam.

Een dakloze met een trui van de Toronto Maple Leafs vroeg om kleingeld. Een ander probeerde hen een folder in de hand te drukken, maar Pam stak afwerend een hand op. Groepjes tieners liepen giechelend en zich vergapend voorbij; sommigen konden nog een gesprek voeren terwijl de muziek uit de oortjes van hun koptelefoontje schetterde.

De etalages lagen vol met kettingen, horloges en zonnebrillen. Voor een winkel stond een bord met de tekst: WIJ KOPEN GOUD IN. Een langwerpige uithangbord aan een brandtrap verkondigde: TATOEAGES – BODYPIERCING – HENNATATTOOS – BODYSIERADEN GROOTHANDELSPRIJZEN – BOEKEN TIJDSCHRIFTEN KUNSTVOORWERPEN, EERSTE VERDIEPING. Er waren bor-

den met LEER en PASHMINA en talloze reclameborden met Chinese tekens. En zelfs een Burger King.

De twee vrouwen gingen ergens binnen waarvan ze dachten dat het één winkel was, maar het bleken er tientallen te zijn. Een soort miniwinkelcentrum, of een vlooiemarkt: ieder winkeltje had zijn eigen hokje met glazen wanden. Ze hadden allemaal één soort koopwaar. Er waren winkeltjes voor sieraden, dvd's, horloges, tassen.

‘Moet je kijken,’ zei Edna. ‘Een Rolex.’

‘Die is nep,’ zei Pam. ‘Maar hij ziet er geweldig uit. Zou iemand in Butler het verschil zien?’

‘Zou iemand in Butler weten wat een Rolex is?’ vroeg Edna lachend. ‘O, moet je die tassen zien!’

‘Fendi, Coach, Kate Spade, Louis Vuitton, Prada. ‘Die prijzen zijn toch niet te geloven!’ zei Pam. ‘Wat zou je normaal aan zo’n tas kwijt zijn?’

‘Veel, veel meer,’ zei Edna.

De Chinese man van het winkeltje vroeg of hij hen kon helpen. Pam, die probeerde te doen alsof ze hier kind aan huis was, wat niet zo gemakkelijk is als er een toeristengids van New York uit je tas steekt, vroeg: ‘Waar hebt u de échte koopjes?’

‘Wat?’ vroeg hij.

‘Deze zijn aardig,’ zei ze. ‘Maar waar hebt u de topspullen?’

Edna schudde zenuwachtig haar hoofd. ‘Nee, deze zijn prima. We kunnen er hier een uitzoeken.’

Maar Pam hield vol. ‘Dat heeft een vriendin van me verteld. Ik weet niet zeker of het uw winkeltje was, maar ze zei dat er nog meer tassen waren, die dan niet uitgestald waren.’

De man schudde zijn hoofd. ‘Probeer het eens bij haar,’ zei hij en hij wees verder de doolhof van winkeltjes in.

Pam ging naar het volgende stalletje, en nadat ze de tassen vluchtig had bekeken, vroeg ze aan de oude Chinese vrouw, gekleed in een schitterend rood zijden jasje, waar ze de goede tassen verstopt hadden.

‘Hè?’ zei de vrouw.

‘De echt goede tassen,’ zei Pam. ‘De beste namaak.’

De vrouw wierp een onderzoekende blik op Pam en Edna en dacht dat als dit undercoveragenten waren, ze nog nooit zulke goede had gezien. Uiteindelijk zei ze: ‘Ga er bij de achterdeur uit, loop naar links, zoek naar een deur met nummer 8. Daar moet u zijn. Andy zal u helpen.’

Pam keek Edna opgewonden aan. ‘Dank u wel!’ zei ze en ze greep Edna

bij haar arm en nam haar mee naar de deur aan het einde van de hal.

‘Dit bevalt me niets,’ zei Edna.

‘Maak je niet druk, het is oké.’

Maar zelfs Pam was even van slag toen ze door de deur naar buiten gingen en in een steegje bleken te staan. Vuilnisbakken, rotzooi op straat, afgedankt witgoed. De deur viel achter hen dicht en toen Edna de deurknop greep, kwam ze erachter dat hij in het slot gevallen was.

‘Lekker dan!’ zei ze. ‘Alsof dat ongeluk niet erg genoeg was.’

‘Ze zei dat we linksaf moesten, dus laten we dat doen,’ zei Pam.

Ze hoefden niet ver te lopen voor ze een metalen deur vonden met een 8 erop geschilderd. ‘Moeten we kloppen of zullen we gewoon naar binnen gaan?’ vroeg Pam.

‘Dit is jouw geniale plan, niet het mijne,’ zei Edna.

Pam klopte aan, maar toen er na tien tellen nog niemand verschenen was, duwde ze de klink naar beneden. De deur zat niet op slot. Binnen was het donker, een korte trap voerde naar beneden. Onderaan brandde ergens licht.

‘Hallo? Andy?’ riep Pam.

Geen reactie.

‘Kom, we gaan,’ zei Edna. ‘Ik heb bij dat andere winkeltje een paar schitterende tassen gezien.’

‘We zijn hier nu,’ zei Pam. ‘We kunnen dus net zo goed even kijken.’ Ze liep de trap af en merkte dat het bij iedere tree kouder werd. Ze keek de ruimte beneden even in, draaide zich toen om en keek met een brede grijns op haar gezicht omhoog naar Edna. ‘Dit is het écht wel!’

Edna volgde haar naar binnen, in de benauwde ruimte met het lage plafond in die werkelijk tot de nok toe was gevuld met handtassen. Ze lagen op tafels, hingen aan haken aan de muur en aan haken aan het plafond. Het deed Edna, misschien omdat het er zo koud was, denken aan een vleeshal, maar in plaats van koeien hingen hier lederwaren te bungelen.

‘Ik ben vast dood,’ zei Pam. ‘We zijn in de handtassenhemel.’

In het licht van de flikkerende, zoemende tl-buizen boven hun hoofd begonnen ze de tassen op de tafels te bekijken.

‘Als dit een nep-Fendi is, dan eet ik Phils hoed op,’ zei Edna terwijl ze een tas ophield. ‘Het leer voelt zo echt aan. Ik bedoel, het is toch echt leer, hè. Het zijn toch alleen maar de labels die nep zijn? Ik wil heel graag weten hoeveel deze kost.’

Pam zag een deuropening met een gordijn ervoor aan de andere kant

van het vertrek. 'Misschien is die Andy daar wel.' Ze liep erheen.

Edna zei: 'Wacht even. We moeten hier weg. Moet je ons nou zien: we staan in een of andere kelder in een steegje in New York en niemand weet waar we zijn.'

Pam sloeg haar ogen ten hemel. 'Mens, doe niet zo truttig.' Ze ging bij het gordijn staan en riep: 'Meneer Andy? De Chinese mevrouw zei dat u ons kon helpen.' Zodra ze 'Chinese mevrouw' had gezegd, voelde ze zich stom. Ja, nou wist hij direct wie ze bedoelde!

Edna bekeek de voering van de nep-Fendi.

Pam trok het gordijn opzij.

Edna hoorde een raar geluid, een soort 'pfff', en toen ze opkeek lag haar vriendin roerloos op de grond.

'Pam?' Ze liet de tas vallen. 'Pam, wat is er?'

Toen ze naar haar toe liep, zag ze dat Pam, die op haar rug lag, een rode plek midden op haar voorhoofd had en dat daar iets uit stroomde. Alsof Pam opeens lek was.

'O, god. Pám?'

Het gordijn ging open en een lange, magere man met donker haar en een litteken boven zijn oog stapte naar buiten. Hij had een pistool, en dat was op haar hoofd gericht.

In de laatste seconde die haar nog restte, zag Edna in de kamer achter het gordijn een oude Chinese man achter een bureau zitten. Zijn voorhoofd rustte op het blad en er sijpelde een stroompje bloed uit zijn slaap.

Het laatste wat Edna hoorde was een vrouw – het was Pam niet, want Pam was uitgepraat – die zei: 'We moeten hier weg.'

Het laatste wat Edna dacht was: naar huis. Ik wil naar huis.

TWEE MAANDEN LATER

1

Als ik had geweten dat dit onze laatste ochtend zou zijn, dan had ik me in bed naar haar toe gedraaid en haar in mijn armen genomen. Maar als het mogelijk was geweest zo iets van tevoren te weten – als ik op de een of andere manier in de toekomst had kunnen kijken – dan had ik haar natuurlijk niet losgelaten. En dan was alles anders geweest.

Ik lag al een tijdje naar het plafond te staren, toen ik uiteindelijk het dekbed van me afgooide en mijn voeten op de houten vloer zette.

‘Hoe heb jij geslapen?’ vroeg Sheila terwijl ik in mijn ogen wreef. Ze legde een hand op mijn rug.

‘Niet zo goed. En jij?’

‘Ik ben wel steeds even weggedoezeld.’

‘Ik dacht al dat je wakker was, maar ik wilde je niet storen voor het geval dat je toevallig net wél sliep,’ zei ik met een blik over mijn schouder. De eerste zonnestrallen van die dag vielen door de gordijnen naar binnen en speelden over Sheila’s gezicht terwijl ze in bed naar me lag te kijken. Dit was nou niet het moment van de dag waarop mensen er op hun best uitzien, maar Sheila had iets speciaals: zij was altijd mooi. Zelfs als ze zorgelijk keek, zoals nu.

Ik draaide me weer om en keek naar mijn voeten. ‘Ik heb een hele tijd wakker gelegen, en zo rond twee uur ben ik eindelijk in slaap gevallen. Toen ik daarna op de klok keek was het vijf uur. Vanaf toen heb ik weer wakker gelegen.’

‘Glen, het komt allemaal wel goed,’ zei Sheila. Ze wreef geruststellend over mijn rug.

‘Nou, ik ben blij dat jij dat denkt.’

‘Het trekt wel weer aan. Alles gaat in golven. Een recessie is niet voor altijd.’

Ik zuchtte. ‘Deze wel, lijkt het. Als ik de klussen waarmee ik nu bezig

ben heb afgewerkt, komt er niets meer. Een paar potentiële klanten... Ik heb vorige week twee offertes gemaakt – een voor een keuken, een voor het opknappen van het souterrain – maar ze hebben niet teruggebeld.’

Ik stond op, draaide me om en zei: ‘Waarom heb jij de hele nacht naar het plafond liggen staren?’

‘Ik maak me zorgen over jou. En... ik heb ook dingen om over te piekeren.’

‘Wat dan?’

‘Niets,’ zei ze snel. ‘Ik bedoel, de gewone dingen. Die cursus van me. Kelly. Jouw werk.’

‘Wat is er met Kelly?’

‘Niets. Ik ben moeder, zij is acht. Ik maak me zorgen, zo gaat dat. Maar als ik die cursus gedaan heb, dan kan ik je vaker helpen. Dat zal wel verschil maken.’

‘Toen jij aan die cursus begon, was dat te verantwoorden met de zaak. Maar nu weet ik niet of er nog werk voor je is,’ zei ik. ‘Ik hoop maar dat ik genoeg opdrachten krijg om Sally aan te kunnen houden.’

Sheila was half augustus aan een cursus boekhouden begonnen, en nu ze twee maanden bezig was, vond ze het leuker dan ze verwacht had. Het plan was dat Sheila de boekhouding zou gaan bijhouden voor Garber Aannemers, het bedrijf dat eens van mijn vader was geweest en waar ik nu aan het hoofd stond. Dat kon ze vanuit huis doen, en dan zou Sally Diehl, onze ‘secretaresse’, zich kunnen richten op het gewone kantoorwerk: telefoontjes beantwoorden, toeleveringsbedrijven achter de voddens zitten, vragen van klanten afhandelen. Meestal had ze geen tijd om de boekhouding ook nog te doen. Dan nam ik alles ’s avonds mee naar huis en zat tot middernacht achter mijn bureau. Maar nu er steeds minder werk kwam, wist ik niet hoe dit zou aflopen.

‘En nu, met die brand...’

‘Hou nou op,’ zei Sheila.

‘Sheila, een van mijn huizen is verdomme afgefikt. Ga me nou niet vertellen dat alles op zijn pootjes terecht zal komen.’

Ze ging rechtop in bed zitten en sloeg haar armen voor haar borsten over elkaar. ‘Ik heb geen zin meer in al die negatieve praat van jou. Dat doe je steeds.’

‘Ik zeg alleen maar hoe het is.’

‘En ik zeg hoe het straks zal zijn,’ zei ze. ‘Het komt goed. Want zo gaat dat bij ons. Jij en ik. Wij redden ons wel. We vinden een oplossing.’ Ze

keek even opzij, alsof ze iets wilde zeggen maar nog twijfelde. Uiteindelijk zei ze: ‘Ik heb wel wat ideetjes.’

‘Wat voor ideetjes?’

‘Ideetjes voor ons. Om ons door de moeilijke tijd heen te helpen.’

Ik hief mijn armen in een vragend gebaar en wachtte tot ze verder zou gaan.

‘Jij hebt het zo druk, je wordt helemaal in beslag genomen door je eigen problemen – problemen die ik zeker niet wil bagatelliseren – dat je het niet eens gemerkt hebt.’

‘Wat moet ik gemerkt hebben?’ vroeg ik.

Ze schudde haar hoofd en glimlachte. ‘Ik heb nieuwe kleren voor Kelly voor school gekocht.’

‘Oké.’

‘Mooie kleren.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik heb geld verdiend.’

Ik dacht dat ik dat al lang wist. Sheila had een parttimebaantje bij de doe-het-zelfzaak. Ze zat ongeveer twintig uur per week achter de kassa. Ze hadden bij Hardware Depot onlangs van die nieuwe zelfscankassa’s geïnstalleerd waar de mensen nog niets van begrepen, dus had Sheila nog steeds werk, tot de mensen het wél zouden begrijpen. En sinds een paar maanden hielp Sheila onze buurvrouw – Joan Mueller – met de boekhouding van haar bedrijfje aan huis. Haar man Ely was een jaar geleden omgekomen bij de ramp met dat olieplatform voor de kust van Newfoundland. De oliemaatschappij hield haar aan het lijntje wat haar uitkering betrof, dus was ze ondertussen een kinderdagopvang begonnen. Iedere ochtend werden er vier of vijf peuters bij haar afgeleverd. En op de schooldagen dat Sheila werkte, ging Kelly naar Joan tot een van ons thuiskwam. Sheila had Joan geholpen een boekhoudsysteem op te zetten waarmee ze kon bijhouden wat ze van haar klanten kreeg en wie er betaald had. Joan was gek op kinderen, maar rekenen was niet haar sterkste punt.

‘Ik weet heus wel dat je geld hebt verdiend,’ zei ik. ‘Joan, en de winkel. Alle beetjes helpen.’

Ze schudde niet haar hoofd, maar ze knikte ook niet. ‘Van die twee baantjes kunnen we amper de supermarkt betalen. Ik heb het over andere inkomsten.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Toen schrok ik. ‘Je neemt toch geen geld aan van Fiona?’ Haar moeder. ‘Je weet wat ik daarvan vind.’

Ze keek me verontwaardigd aan. ‘Jezus, Glen. Je weet best dat ik nooit...’

‘Ik zeg het maar. Ik heb nog liever dat je drugs gaat dealen dan dat je geld van je moeder aanneemt.’

Ze knipperde met haar ogen, gooide de dekens van zich af, stapte uit bed en liep naar de badkamer. De deur viel met een klap achter haar dicht.

‘Kom op, nou,’ zei ik.

Toen we in de keuken zaten, was ze volgens mij niet meer kwaad op me. Ik had twee keer mijn verontschuldiging aangeboden en had geprobeerd wat meer bijzonderheden los te krijgen over Sheila’s ideeën om geld binnen te brengen.

‘We hebben het er vanavond wel over,’ zei ze.

We hadden de afwas van de avond daarvoor gedeeltelijk laten staan. In de gootsteen stonden nog twee koffiekopjes, mijn whiskyglas en Sheila’s wijnglas met een donkerrood restje onderin. Ik zette het wijnglas op het aanrecht, omdat ik bang was dat de steel zou breken als ik er andere vuile vaat bij zou doen.

Door het glas dacht ik aan Sheila’s vriendinnen.

‘Zie je Ann nog tussen de middag?’ vroeg ik.

‘Nee.’

‘Ik dacht dat jullie afgesproken hadden.’

‘We zien elkaar misschien later deze week nog. Belinda, Ann en ik spreken misschien nog met z’n drieën iets af, maar iedere keer als we samen iets ondernemen, moet ik met een taxi naar huis en heb ik de hele week koppijn. Maar goed, ik geloof dat Ann vandaag een of ander medisch onderzoek heeft, iets voor de verzekering.’

‘Is alles goed met haar?’

‘Jawel.’ Ze zweeg even. ‘Het gaat redelijk.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik weet het niet. Ik geloof dat er spanningen zijn tussen Darren en haar. Tussen George en Belinda trouwens ook.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Wie zal het zeggen,’ zei ze.

‘Maar wat doe dan je vandaag? Je hoeft toch niet te werken? Ik kan er wel even tussenuit als je samen wilt lunchen. Ik zat te denken aan iets chics, dat hotdogkarretje in het park bijvoorbeeld.’

‘Ik heb vanavond cursus,’ zei ze. ‘Ik moet nog boodschappen doen en ik

ga misschien wel bij mijn moeder langs.’ Ze wierp me een blik toe. ‘Niét om haar om geld te vragen.’

‘Oké.’ Ik besloot verder niets te zeggen. Ik zou het wel horen als zij zo-ver was.

Kelly kwam de keuken binnen. ‘Wat hebben we voor ontbijt?’

‘Wil je cheerio’s, cheerio’s, of cheerio’s?’ vroeg Sheila.

Kelly deed net of ze over deze vraag na moest denken. ‘Ik neem de cheerio’s,’ zei ze en ze ging aan tafel zitten.

Bij ons thuis zaten we nooit met z’n drieën aan de ontbijttafel, zoals voor het avondeten. Trouwens, we zaten ook niet zo heel vaak samen aan het avondeten; soms werd ik opgehouden op de bouw, soms moest Sheila werken of moest ze naar haar cursus. Maar we probeerden van het avondeten toch een gezinsgebeurtenis te maken. Voor het ontbijt deden we geen moeite meer. Ik at staande mijn geroosterd brood en dronk koffie; gewoonlijk lag de *Register* op het aanrecht en bladerde ik de krant door om de koppen te bekijken. Sheila lepelde haar yoghurt met fruit op terwijl Kelly zo snel mogelijk haar cheerio’s naar binnen schrokte voor ze slap werden.

Tussen twee happen door vroeg ze: ‘Waarom gaan mensen ’s avonds nog naar school als ze groot zijn en het niet meer hoeft?’

‘Als ik deze cursus gedaan heb,’ zei Sheila, ‘dan kan ik je vader beter helpen, en daar help ik ons gezin mee, en jou ook.’

‘Hoe dan?’ wilde ze weten.

Ik mengde me in het gesprek. ‘Als mijn bedrijf goed geleid wordt, dan verdienen we meer geld, en daar heb jij ook wat aan.’

‘Zodat jullie meer spullen voor me kunnen kopen?’

‘Niet per se.’

Kelly nam een slok sinaasappelsap. ‘Ik zou nooit ’s avonds naar school gaan. Of in de zomer. Echt niet dat ik naar *summerschool* ga.’

‘Als je goede cijfers haalt hoeft dat ook niet,’ zei ik, met een lichte waarschuwing in mijn stem. We waren al door haar juf gebeld dat ze haar huiswerk niet altijd af had.

Daarop had Kelly niets meer te zeggen en ze concentreerde zich op haar cheerio’s. Toen ze naar school vertrok omhelsde ze haar moeder, maar naar mij zwaaide ze alleen. Sheila zag dat ik die afwijzing opmerkte en zei: ‘Dat is omdat je zo’n botterik bent.’

Ik belde halverwege de ochtend vanaf mijn werk naar huis.

‘Hoi,’ zei Sheila.

‘Je bent dus thuis. Ik wist niet of je er wel zou zijn.’

‘Nu nog wel. Wat is er?’

‘De vader van Sally.’

‘Wat is er met hem?’

‘Ze belde van kantoor naar huis, en toen hij niet opnam is ze even gaan kijken. Ik heb haar net gebeld om te vragen hoe het met hem was. Hij is er niet meer.’

‘Wat? Is hij dood?’

‘Ja.’

‘Jezus. Hoe oud was hij?’

‘Negenenzeventig, dacht ik. Hij was al dik in de vijftig toen Sally geboren werd.’ Sheila kende het verhaal. De man was getrouwd met een twintig jaar jongere vrouw, maar toch was hij erin geslaagd haar te overleven. Zij was tien jaar geleden aan een aneurysma overleden.

‘Waarom is hij gestorven?’

‘Dat weet ik niet. Hij had suiker en hartproblemen. Misschien heeft hij een hartaanval gehad.’

‘We moeten haar helpen.’

‘Ik heb al aangeboden naar haar toe te komen, maar ze zei dat ze nu een hele hoop moet regelen. De begrafenis is waarschijnlijk over een paar dagen. We hebben het er nog wel over als je terug bent uit Bridgeport.’ Daar volgde Sheila haar cursus.

‘We moeten wat doen. We hebben toch altijd voor haar klaargestaan.’ Ik zag bijna voor me hoe Sheila haar hoofd schudde.

‘Glen,’ ging ze verder. ‘Ik moet ervandoor. Er staat lasagne voor jou en Kelly in de koelkast, goed? Ze gaat vandaag na school naar Joan en...’

‘Begrepen. Dank je wel.’

‘Waarvoor?’

‘Dat je het niet opgeeft. Dat je niet in de put raakt.’

‘Ik doe mijn best,’ zei ze.

‘Ik hou van je. Ik weet dat ik een enorme lastpak kan zijn, maar ik hou van je.’

‘Dat is wederzijds.’

Het was na tien. Sheila zou inmiddels thuis moeten zijn.

Ik probeerde voor de tweede keer in tien minuten haar mobiele tele-

foon. Na zes keer overgaan werd de voicemail ingeschakeld. *‘Hallo, met Sheila. Ik ben aan het bellen, of ik ben ergens anders, of ik durf niet op te nemen omdat ik achter het stuur zit, dus spreek je bericht in. Dank je wel.’* En daarna de piep.

‘Hoi, met mij weer,’ zei ik. ‘Ik maak me ongerust. Bel me.’

Ik zette de telefoon terug in de houder en leunde met mijn armen over elkaar op het aanrecht. Sheila had zoals beloofd twee porties lasagne in de koelkast achtergelaten, allebei hermetisch afgesloten onder plasticfolie. Voor Kelly en voor mij. Ik had Kelly’s portie in de magnetron opgewarmd toen ze thuiskwam, en ze had om nog een stuk gevraagd, maar ik kon de ovenschaal met de rest van de lasagne niet vinden. Ik had haar net zo goed mijn portie kunnen geven, want die stond nu nog steeds onaangeroerd op het aanrecht. Ik had geen trek.

Ik was van slag. Mijn werk. De brand. Sally’s vader.

Het feit dat Sheila nog steeds niet thuis was, maakte me onrustig.

Haar cursus was al meer dan anderhalf uur geleden afgelopen. Hij werd gegeven in het Business College in Bridgeport, niet meer dan een half uur rijden van ons huis. Dus ze was al een uur te laat. Nee, iets minder. En er waren allerlei verklaringen voor te bedenken.

Ze was misschien na de les met iemand koffie gaan drinken. Dat was wel vaker voorgekomen. En misschien stond er een file op de tolweg. Eén auto met een lekke band en iedereen werd opgehouden. En als er een ongeluk was gebeurd, stond alles stil.

Maar dat verklaarde niet dat ze haar telefoon niet opnam. Soms vergat ze hem aan te zetten als haar les voorbij was, maar als hij uit stond, zou ik direct de voicemail gekregen hebben. De telefoon ging echter over. Misschien had ze hem zo diep in haar tas gestopt dat ze hem niet hoorde.

Ik vroeg me af of ze naar Darien was gereden om haar moeder op te zoeken en het na haar bezoek te laat was geweest om nog naar haar cursus in Bridgeport te gaan. Met enige tegenzin belde ik Fiona.

‘Hallo?’

‘Fiona, met Glen.’

Op de achtergrond hoorde ik iemand fluisteren: ‘Wie is het, schat?’ Fiona’s echtgenoot Duane. Formeel gesproken was hij Sheila’s stiefvader, maar Fiona was pas hertrouwd lang nadat Sheila uit huis was gegaan en met mij was gaan samenwonen.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

Ik zei tegen haar dat Sheila nog niet terug was uit Bridgeport en dat ik

me afvroeg of haar dochter misschien bij haar was gebleven.

‘Ik heb Sheila vandaag niet gezien,’ zei ze. ‘Ik verwachtte haar ook helemaal niet. Ze heeft niet gezegd dat ze langs zou komen.’

Dat vond ik vreemd. Toen Sheila tegen mij zei dat ze misschien bij Fiona langs zou gaan, dacht ik dat ze dat al met haar moeder besproken had.

‘Is er iets, Glen?’ vroeg Fiona op kille toon. Er klonk niet zozeer bezorgdheid als wel achterdocht in haar stem door. Alsof het feit dat Sheila er nog niet was meer te maken had met mij dan met haar.

‘Nee, niets aan de hand,’ zei ik. ‘Ga maar weer slapen.’

Ik hoorde zachte voetstappen op de trap. Kelly kwam de keuken binnen, nog helemaal aangekleed. Ze keek naar de lasagne onder het plastic op het aanrecht en zei: ‘Hoef jij die niet?’

‘Afblijven,’ zei ik. Ik dacht dat als Sheila thuiskwam ik misschien wel weer trek zou hebben. Ik keek naar de klok aan de muur. Kwart over tien. ‘Waarom lig jij niet in je bed?’

‘Omdat je me niet gezegd hebt dat ik naar bed moest.’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Computeren.’

‘Naar bed,’ zei ik.

‘Ik deed huiswerk,’ zei ze.

‘Kijk me aan.’

‘Eerst wel in ieder geval,’ hield ze vol. ‘Toen ik klaar was heb ik met vriendinnen gechat.’ Ze stak haar onderlip naar voren en blies wat blonde lokjes weg die in haar ogen vielen. ‘Waar is mama?’

‘Haar cursus zal uitgelopen zijn,’ zei ik. ‘Zodra ze thuiskomt stuur ik haar naar boven om je een nachtzoen te geven.’

‘Hoe weet ik nou dat ik die krijg als ik slaap?’

‘Dat hoor je morgenochtend wel van haar.’

Kelly keek me achterdochtig aan. ‘Dus misschien krijg ik wel nooit een nachtzoen, maar zeggen jullie dat ik hem wel heb gekregen.’

‘Je bent erachter!’ zei ik. ‘We houden je al tijden voor de gek.’

‘Leuk, hoor.’ Ze draaide zich om, schuifelde de keuken uit en liep de trap weer op.

Ik pakte de telefoon en probeerde nog een keer Sheila’s mobieltje. Toen haar welkomstzinnetje begon, mompelde ik ‘shit’ voor de piep en verbrak de verbinding.

Ik ging de trap af naar mijn kantoor in het souterrain. De muren waren met hout afgetimmerd, waardoor het vertrek iets donkers en benauwds

kreeg. En de aanblik van de bergen papier op mijn bureau maakte me nog somberder dan ik al was. Ik was al jaren van plan om deze kamer op te knappen – om te beginnen dat hout eruit slopen en de muur erachter gebroken wit verven, zodat het niet meer zo klein zou lijken – of aan de achterkant van het huis een uitbouw te zetten, met veel ramen en een daklicht. Maar zoals het zo vaak gaat bij mensen die voor hun beroep bouwen of renoveren: je komt nooit aan je eigen huis toe.

Ik plofte neer in een stoel achter het bureau en rommelde wat in mijn papieren. Rekeningen van verschillende leveranciers, de bouwtekeningen voor een nieuwe keuken die we in een huis in Derby aan het plaatsen waren, een paar aantekeningen over een vrijstaande dubbele garage voor een vent in Devon die plek wilde voor zijn twee oude Corvettes.

Er lag ook een zeer voorlopig rapport van de brandweer van Milford over de vermoedelijke oorzaak van de brand van een week geleden in het huis dat we voor Arnett en Leanne Wilson hadden gebouwd aan Shelter Cove Road. Ik nam het vluchtig door tot onder aan de pagina en las, waarschijnlijk voor de honderdste keer: ‘Er zijn aanwijzingen dat de brand in de buurt van de stoppenkast is ontstaan.’

Het was een huis met drie slaapkamers boven, gebouwd op de plek waar een jarenveertigbungalow had gestaan die bij een sterke oostenwind omvergeblazen had kunnen worden, ware het niet dat wij met een sloopkogel dat karweitje hadden opgeknapt. De brand was even voor enen uitgebrosen. Het nieuwe huis stond er al, het dak zat erop, de elektriciteit was aangelegd en we waren bezig met de waterleiding. Doug Pinder, mijn rechterhand, en ik gebruikten een pas geïnstalleerde wandcontactdoos voor de tafelzaag. Ken Wang, onze Chinese kracht met het zuidelijke accent – zijn ouders waren van Peking naar Kentucky geëmigreerd toen hij nog heel klein was, en wij lagen nog steeds in een deuk als hij *y'all* zei – en Stewart Minden, een nieuwe jongen uit Ottawa die voor een paar maanden bij familie in Stratford was ingetrokken, waren boven aan het aftekenen waar het sanitair in de grootste badkamer geplaatst moest worden.

Doug rook het als eerste. Toen zagen we de rook opstijgen uit het souterrain.

Ik riep naar boven, naar Ken en Stewart, dat ze moesten maken dat ze wegwamen. Ze sprongen met twee treden tegelijk de kale trap af en renden met Doug door de voordeur naar buiten.

Daarna deed ik iets heel stoms.

Ik rende naar mijn pick-up, pakte de brandblusser van achter de be-

stuurdersstoel en rende het huis weer in. Halverwege de trap naar het sou-terrain werd de rook zo dik dat ik niets meer zag. Ik wist de onderste tree te bereiken door me te laten leiden door de provisorische trapleuning, en ik dacht dat als ik daar maar in het wilde weg om me heen zou spuiten met de brandblusser, ik de bron van de brand zou treffen en het huis zou kunnen redden.

Echt heel stom.

Ik begon natuurlijk direct te hoesten en mijn ogen prikten. Toen ik me omdraaide om weer via de trap omhoog te gaan, kon ik hem niet meer vinden. Ik bewoog mijn hand van links naar rechts op zoek naar de leuning.

Ik raakte iets wat zachter was dan hout. Een arm.

‘Kom op, stomkop,’ zei Doug terwijl hij me beetpakte. Hij stond op de onderste tree van de trap en trok me naar zich toe.

Toen de brandweerauto de hoek om kwam, kwamen wij hoestend en proestend door de voordeur naar buiten. Een paar minuten later ging het hele huis in vlammen op.

‘Niet tegen Sheila zeggen dat ik naar binnen ben gegaan,’ zei ik tegen Doug. ‘Ze vermoordt me.’

‘En terecht, Glenny,’ zei Doug.

Toen de brand geblust was, was er behalve de fundering weinig meer over van het huis. Het hing nu helemaal van de verzekering af, en als die niet zou uitkeren, dan moest ik de kosten om het huis opnieuw op te bouwen zelf ophoesten. Geen wonder dat ik midden in de nacht urenlang naar het plafond lag te staren.

Zoiets was me nog nooit overkomen. Een project van mij dat in vlammen op was gegaan. Het had me niet alleen de schrik van mijn leven bezorgd, het had mijn zelfvertrouwen ondermijnd. Als ik ergens eer in stelde, dan was het wel dat ik vakwerk afleverde.

‘Zoiets kan nou eenmaal gebeuren,’ zei Doug. ‘We moeten ons vermannen en gewoon verdergaan.’

Ik kon het niet zo kalm opnemen. En het was ook niet Dougs naam die op de zijkant van de pick-up stond.

Ik dacht dat ik misschien iets moest eten, dus zette ik mijn bord met lasagne in de magnetron. Ik ging aan de keukentafel zitten en begon met kleine hapjes te eten. Het was vanbinnen nog koud, maar ik had geen zin het nog een keer in de magnetron te zetten. Lasagne was een van Sheila’s specialiteiten, en als ik niet zo veel zorgen had gehad, had ik het met smaak naar binnen gewerkt, ook al was het koud. Als ze lasagne maakte in haar

oranje ovenschaal – Sheila noemde dat de kleur van kumquat – dan was er altijd genoeg voor twee of drie keer, dus over een paar dagen zouden we weer lasagne eten, en misschien ook nog wel op zaterdag tussen de middag. Ik vond dat prima.

Ik at nog niet de helft op, deed het plasticfolie er weer overheen, zette het bord in de koelkast en ging naar boven. Kelly lag onder haar dekbed, maar het bedlampje was aan toen ik om de hoek van haar kamerdeur keek. Ze had liggen lezen.

‘Licht uit, meisje.’

‘Is mama er al?’ vroeg ze.

‘Nee.’

‘Ik moet met haar praten.’

‘Waarover?’

‘Niets.’

Ik knikte. Als Kelly iets dwarszat, praatte ze gewoonlijk met haar moeder. Ook al was ze nog maar acht, ze had al vragen over jongens en de liefde en over de veranderingen waarvan ze wist dat die er over een paar jaar aan zaten te komen. En, toegegeven, het ontbrak mij aan deskundigheid op dat gebied.

‘Niet boos zijn,’ zei ze.

‘Ik ben niet boos.’

‘Over sommige dingen praat ik makkelijker met mama. Maar ik hou van jullie allebei evenveel.’

‘Goed om te horen.’

‘Ik kan niet slapen voor zij thuis is.’

Ze was de enige niet.

‘Leg je hoofd maar op het kussen. Misschien val je toch wel in slaap.’

‘Nee, ik kan niet slapen.’

‘Doe het licht uit en probeer het toch maar.’

Kelly knipte haar lampje uit. Ik kuste haar zachtjes op haar voorhoofd, liep haar kamertje uit en deed de deur achter me dicht.

Er ging weer een uur voorbij. Ik probeerde Sheila’s mobieltje nog zes keer. Ik liep heen en weer tussen mijn kantoor in het souterrain en de keuken. Daarbij kwam ik steeds langs de voordeur, zodat ik over de oprit uit kon kijken.

Even na elven probeerde ik, staand in de keuken, haar vriendin Ann Slocum te bellen. Er werd opgenomen, net lang genoeg om een einde te maken aan het gerinkel, en toen werd de verbinding weer verbroken. Anns man

Darren, nam ik aan. Echt iets voor hem. Maar toegegeven, ik belde wel erg laat.

Daarna belde ik Sheila's andere vriendin, Belinda. Ze hadden jaren geleden samen in de bibliotheek gewerkt, maar zelfs nadat ze allebei voor een andere loopbaan hadden gekozen, waren ze dikke vriendinnen gebleven. Belinda was inmiddels makelaar. Niet geweldig om nu in die branche te zitten. Vandaag de dag wilden veel meer mensen verkopen dan kopen. Hoewel Belinda's agenda onvoorspelbaar was, slaagden Sheila en zij er toch in om om de paar weken samen te lunchen, soms met Ann erbij, soms niet.

Belinda's man George nam slaperig op. 'Hallo?'

'George, met Glen Garber. Sorry dat ik zo laat nog bel.'

'Glen, jeezus, hoe laat is het?'

'Laat, dat weet ik. Mag ik Belinda even spreken?'

Ik hoorde onderdrukt gemompel, gerommel en toen kwam Belinda aan de lijn. 'Glen, alles goed?'

'Sheila is nog steeds niet terug van haar avondcursus en ze neemt haar mobiele telefoon niet op. Heb jij toevallig iets van haar gehoord?'

'Wat? Wat is er aan de hand? Zeg dat nog eens?' Belinda klonk onmiddellijk in paniek.

'Heeft Sheila jou nog gebeld? Gewoonlijk is ze nu al lang terug van haar cursus.'

'Nee. Wanneer heb je haar voor het laatst gesproken?'

'Vanochtend,' zei ik. 'Je kent Sally toch, van bij ons op kantoor?'

'Jawel.'

'Haar vader is overleden en ik heb Sheila gebeld om haar dat te vertellen.'

'Dus je hebt haar zowat de hele dag niet gesproken?' Belinda's stem had iets scherps. Niet echt een beschuldigende toon, maar toch scherp.

'Moet je horen, ik heb niet gebeld om je van streek te maken. Ik vroeg me alleen af of ze jou nog had gebeld.'

'Nee, nee, ik heb niets gehoord,' zei Belinda. 'Glen, alsjeblieft, laat haar mij meteen bellen als ze thuiskomt, goed? Door jou maak ik me nu ook zorgen en ik wil weten dat ze veilig is thuisgekomen.'

'Ik zal het tegen haar zeggen. Zeg maar tegen George dat het me spijt dat ik jullie wakker heb gemaakt.'

'Ze moet me echt bellen.'

'Beloofd,' zei ik.